

מתניה אברמסון

"תערוכות בתל-אביב" / הארץ / 9.6.61 / תע' יחיד / פיסול / בית ציוני אמריקה / תל-אביב

פסליו של מתניה אברמסון נמצאים באמצע הדרך בין הפיגורטיבי למופשט. אין זה ניסיון למיזוג תפיסות אלה, אלא ניסיון להיות נשכר מה"מובנות" של הפיגורטיבי והצורניות הברוכה יותר של המופשט. תפיסתו של מתניה אברמסון לנפח קרובה לתפיסת האקלקטים של הרנסאנס האיטלקי, בזה שהוא נותן לנפח הפסל להתפתל כלפי מעלה במעין "תנועת הברגה" לתוך החלל, אך בזה מסתיים הדמיון לרנסאנס. ניסיונו של מתניה אברמסון לשלב את התנועה המתפתלת עם נפח מוגדר, מופשט במהותו, עוצר כמעט לגמרי את התנועה עצמה, ולכן אפשר לומר שהפסלים הם סטאטיים. הנפח עצמו נתפס ע"י אברמסון כגוף נפח סגור השרוי בחלל, בדומה לנפח ביצה, שאם כי יש בפנים חלל נוסף, מהווה הקליפה סגירה של נפח הרמוני ברור. בכמה מפסליו בעץ, מנסה אברמסון לחדור לנפח הסגור ע"י מעברים של נפחים הבאים מבחוץ, מהחלל, אך גם שם מהווה כניסה זו רק תוספת לנפח עצמו שהינו סגור במהותו. פסליו של אברמסון הם קורקטיים, אסתטיים ומעובדים נאה אך חסרים מעוף. הסיבה היא בעיקר הליכה בדרך שכבר נסללה ע"י אחרים וחוסר יכולת מספקת לכפות על נפחים אלה כוח אמוציונלי-אישי מספיק. יתכן שדווקא העיבוד הנאה מוריד לעיתים מהרגשת הספונטניות, שהיא היחידה העלולה להעביר ולהעניק חוויה פלסטית מעבר למימד האינטלקטואלי של יחסי נפחים גרידא, בייחוד כאשר מדובר בפיסול שאינו יכול להיעזר בצבע או באנקדוטה הסיפורית.